

Arrest

nr. 103 668 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. ROELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in 2012 het Rijk binnen en diende op 29 maart 2013 een asielaanvraag in. Op 24 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Georgisch staatsburger van Georgische origine, afkomstig uit Tbilisi. In augustus 2006 ging u samen met een kennis een kledingwinkel binnen en uw kennis werd betrapt op diefstal van een broek. U probeerde met het winkelpersoneel tot een vergelijk te komen, maar de bewakers belden toch de politie. U werd in voorhechtenis genomen en kwam vrij na het betalen van 3000 lari borg. U werd van medeplichtigheid aan diefstal beschuldigd, hoewel u niets met de diefstal te maken heeft. Uw kennis verdween hierna, waardoor u uw onschuld tegenover de Georgische autoriteiten niet kan aantonen. Deze zaak moest nog voor de rechtbank komen en u riskeert hiervoor een voorwaardelijke straf. Later werd u echter driemaal betrapt op het roken van een joint, waarvoor u telkens een boete kreeg en eveneens een voorwaardelijke straf riskeerde. Ook deze zaak moest nog voor de rechtbank komen. Uw advocaat nam de twee zaken samen en garandeerde u dat hij al het mogelijke zou doen opdat u niet tot een effectieve gevangenisstraf zou worden veroordeeld. De rechtszitting werd echter tot vijfmaal toe uitgesteld. In 2007 was u slachtoffer van een schietincident, waarbij u gewond raakte aan uw duim. Er werd toen vanuit een wagen op u geschoten. U heeft er geen idee van wie het toen op u gemunt had. U heeft het incident ook niet bij de politie aangegeven. In mei of juni 2008 moest uw zaak dan uiteindelijk voor de rechter komen. U had echter van uw advocaat vernomen dat u niet meer mocht hopen op een voorwaardelijke straf. Omdat u niet in de gevangenis terecht wilde komen, besloot u Georgië te verlaten. U regelde via een kennis een Italiaans visum en vertrok met het vliegtuig naar Frankrijk, waar u tevens asiel aanvraagde. Dat was in september 2008. U gaf in Frankrijk echter een andere identiteit op, namelijk K. Z. en u vertelde aan de Franse autoriteiten dat u uit de regio Tskhinvali afkomstig was. U nam in Frankrijk nog contact op met uw advocaat in Georgië die u meedeelde dat er u een gevangenisstraf van vijf jaar wachtte. Na een verblijf van tien maanden in Frankrijk trok u naar Nederland, waar u met dezelfde naam en hetzelfde verhaal als in Frankrijk asiel aanvraagde. U viel echter onder de Dublin II-verordening en werd terug naar Frankrijk overgebracht. U verbleef de daarop volgende twee jaar afwisselend in Nederland en Frankrijk. In juli of augustus 2012 kwam u in België een vriend bezoeken. U bleef een tijdje in België en werd vervolgens opgepakt en naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas overgebracht. Op 4 maart 2013 zou u naar Georgië worden gerepatriëerd, maar u weigerde. Op 1 april 2013 zou een tweede poging tot repatriëring plaatsvinden. U vroeg echter op 29 maart 2013 bij de Belgische autoriteiten asiel aan.

U legt ter staving van uw asielaanvraag een faxkopie van uw Georgische identiteitskaart voor.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Georgië in hoofdzaak dat u onterecht in de gevangenis zal terechtkomen. U bent er echter om onderstaande redenen niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u zowel in Frankrijk als in Nederland bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd aangaande uw identiteit en aangaande uw asielmotieven. Wat uw identiteitsgegevens betreft verklaarde u er namelijk K. A. (H. Z.) te heten en in Tskhinvali geboren te zijn op 7 augustus 1980, zoals blijkt uit de kopieën van de Franse en Nederlandse identiteitsdocumenten die zich in het administratief dossier bevinden. Voor de Belgische autoriteiten verklaart u echter M. Z. te heten en geboren te zijn in Tbilisi op 8 juli 1979. Als reden voor het opgeven van een andere identiteit in Frankrijk en Nederland gaf u aan dat u hen geen kans wilde geven u naar Georgië te repatriëren (zie CGVS, p. 4). Wat de door aangehaalde asielmotieven betreft moet eveneens worden vastgesteld dat u verklaarde zowel in Frankrijk als in Nederland andere asielmotieven te hebben aangehaald dan in België. Voor de Franse en Nederlandse asielinstanties haalde u aan dat u uit de regio Tskhinvali afkomstig was en u kaderde uw vlucht uit Georgië in de context van de oorlog in augustus 2008 (zie CGVS, p. 5). Voor de Belgische asielinstanties verklaart u daarentegen dat u Georgië verliet om een gevangenisstraf voor enkele gemeenrechtelijke feiten te ontlopen en haalde u aan dat u slachtoffer was van een schietincident. U verklaart hierbij dat wat u in Frankrijk en Nederland vertelde niet de waarheid is, maar dat uw huidige relaas dat wel is. Als reden voor het verzonnen relaas in Frankrijk en Nederland geeft u aan dat u dat deed omdat het toen net oorlog was in Georgië. Deze verwijzing door u naar een historische gebeurtenis die een interessante basis kan vormen voor een frauduleus persoonlijk asielrelaas, vormt op zich echter geen verschoningsgrond voor het feit dat u twee maal een asielaanvraag heeft gebaseerd op bedrieglijke motieven. Het feit dat u tot tweemaal toe bij een asielaanvraag, zonder gegronde reden, zowel aangaande uw identiteit als ook aangaande uw asielmotieven fundamenteel onwaarachtige verklaringen aflegt, is zwaarwichtig te noemen en plaatst een ernstig voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw huidige asielaanvraag in België.

Ook aangaande uw huidige asielmotieven werden vaststellingen gedaan die ertoe leiden te oordelen dat ook aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht.

Zo moet worden vastgesteld dat u ter ondersteuning van de door u in België aangehaalde asielmotieven geen enkel begin van bewijs neerlegt. Nochtans mag ervan uit worden gegaan dat - en u bevestigt dat ten dele ook (zie CGVS, p. 13) - er bewijsstukken zoals kwitanties van boetes, een aanhoudingsbevel, convocaties en een vonnis bestaan en dat u in de mogelijkheid verkeert om hiervan in bezit te komen en ze neer te leggen. Deze documenten zouden zich immers in Georgië bevinden en u heeft nog regelmatig contact met uw familie in Georgië. U stelde daarbij heel concreet dat u op termijn van een week dergelijke stukken zou kunnen bemachtigen (zie CGVS, p.13 en 15). De poging tot verklaring die u bood voor het niet neerleggen van dergelijke bewijsstukken is niet aannemelijk. U verklaarde meer bepaald dat u in België onvoldoende bent ingelicht over wat u moet doen om uw belangen in de asielprocedure te verdedigen. Zo had u aan de persoon die in Frankrijk uw asielprocedure voor u opvolgde, gevraagd om u documenten op te sturen, maar toen deze persoon u vroeg welke documenten u dan nodig had, kon u haar hierop niet eens een antwoord geven. Daarenboven was het u niet eens duidelijk gemaakt aan wie u dan wel zulke documenten zou moeten geven opdat deze zouden worden toegevoegd aan uw asioldossier. Welnu, gelet op het feit dat u reeds in twee landen asielprocedures heeft doorlopen vooraleer u asiel vroeg in België, mag redelijkerwijze van u worden verwacht dat u beter weet wat er van u verwacht kan worden met name wat betreft de bewijslast die op u rust, en de zin voor initiatief dewelke van u in dit kader wordt verwacht. Het bij u vastgestelde gebrek aan enig begin van bewijs aangaande de verklaarde asielmotieven, waarbij u niet een s een aannemelijke verklaring biedt voor de afwezigheid van zulk bewijs, leidt er dan ook toe te oordelen dat de door u ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaarde asielmotieven niet weten te overtuigen.

Een verdere blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid volgt uit de vaststelling dat u, die uw huidige asielaanvraag baseert op een onterechte veroordeling tot een gevangenisstraf, niet eens duidelijke informatie heeft over de gerechtelijke veroordeling die volgens u intussen tegen u zou zijn uitgesproken. Meer bepaald stelt u enkel te veronderstellen dat er in uw hoofd een vonnis bestaat (zie CGVS, p. 9, 13). Gezien de centrale rol van dit gegeven in uw asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten kan niet aannemelijk worden genoemd dat u hierover geen verdere informatie heeft.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u in België pas een asielaanvraag indiende twee dagen voor de tweede poging tot repatriëring naar Georgië zou plaatsvinden en het feit dat u op dat moment reeds vijf maanden in België opgesloten zat. U gaf terzake aan dat u aanvankelijk helemaal geen asiel wilde vragen in België maar dat u er aanvankelijk op rekende dat de Belgische overheid genoodzaakt zou zijn om u na vier maanden hechtenis in vrijheid te stellen. Welnu, indien uw huidige asielmotieven geloofwaardig zouden zijn, en rekening houdende met uw verklaring dat u ten overstaan van de Franse en Nederlandse asielinstanties bedrieglijke asielverklaringen had afgelegd, kan het op geen enkele manier aannemelijk worden genoemd dat u niet eerder dan na vijf maanden opsluiting en het vooruitzicht van een tweede poging tot repatriëring ertoe zou overgaan om asiel te vragen in België. Ook deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens Georgië.

Aldus kan in hoofd van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde faxkopie van uw identiteitskaart bevat daarbij enkel persoonlijke identiteitsgegevens. Het document bevat echter geen informatie die van aard is bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid te beïnvloeden of te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. *“Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling”* voert verzoeker volgende middelen aan: *“Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING - SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL”*; *Tweede middel: SCHENDING VAN ARTIKEL 33 VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE MET BETREKKING TOT DE STATUS VAN VLUCHTELING VAN 8 JULI 1951*; *Derde middel: SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 3 EN 5 LID 1 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.)*; *Vierde middel: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL*”.

3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om de bedreigingen en afpersing en zijn band met de familie van president Bakiyev en de vervolgingen die daaruit zouden volgen, aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van

artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.5. Verzoeker meent dat *"het Commissariaat-Generaal maakt er zich te gemakkelijk van af door te stellen dat verzoeker in het kader van eerdere asielaanvragen in Frankrijk en Nederland een andere identiteit gebruikte dan de huidige en andere motieven aanhaalde. Hierdoor zouden plots de verklaringen van verzoeker ikv huidige asielaanvraag als niet waarachtig voorkomen waardoor er geen geloof kan aan worden gehecht. Maw wat verzoeker ook verkondigt - het zal voor het cgvs altijd als bedrieglijk worden bestempeld gelet op eerdere valse verklaringen. Dit kan niet, zulke redenering door het cgvs is absoluut uit ten boze. (...) Nochtans is er een reëel risico voor verzoekende partij: naar zijn geboortestreek kan hij onmogelijk terugkeren gezien hij er door de autoriteiten zal worden vervolgd / onmiddellijk zal worden opgesloten in de gevangenis. De overheid zal hem evident geen bescherming bieden. Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoeker terug te sturen naar zijn geboorteland"*.

3.5.1. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen, minstens de waarheid te spreken.

3.5.2. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat hij alle informatie *"op correcte [wijze] meegedeeld, doch meent dat dit verkeerd werd beoordeeld door het Commissariaat-Generaal"* nu uit het administratief dossier blijkt dat hij manifest vanaf zijn aankomst in de Europese Unie, naar eigen zeggen in 2008, onder een valse identiteit asiel heeft aangevraagd in Frankrijk en Nederland en onder dezelfde valse identiteit zijn verblijf trachtte te regulariseren in Frankrijk. De bewering dat verzoeker thans wel zijn ware identiteit aanbrengt en onder deze identiteit door de Georgische overheden bekend is (zie stuk afkomstig van het "Ministry of Internal Affairs of Georgia" van 18 februari 2013 waarbij de terugkeer van verzoeker wordt aanvaard) kan zijn jarenlange frauduleuze handelwijze niet verschonen, te meer nu verzoeker zijn paspoort niet neerlegt zodat hij niet aantoont wanneer hij zijn land verliet en of hij nog in Georgië was tijdens de asielfeiten in 2007/2008.

Bovendien heeft verzoeker niet enkel zijn identiteit maar ook zijn asielrelaas gewijzigd. Verzoeker licht niet toe waarom hij in twee verschillende landen asiel aanvroeg om - zoals hij thans verklaart (zie CGVS p. 5) - valse redenen. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker na beweerdelijk vijf jaar verblijf in de Europese unie in België wel de waarheid zou vertellen te meer nu hij ter terechtzitting stelt dat hij niet vertrokken is na een schietpartij in 2007 waarbij hij gewond zou geraakt zijn en aldus een derde versie van de feiten voorhoudt. Bovendien zijn verzoekers verklaringen incoherent en blijft hij bij loutere beweringen. Verzoeker kan de onterechte veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaar niet toelichten noch heeft hij informatie over de gerechtelijke procedure en beweerdere veroordeling (zie CGVS-gehoor p. 9, 13). Indien verzoeker inderdaad valselijk beschuldigd werd, dan kan verwacht worden dat hij dit nauwgezet heeft gevolgd, contact heeft gehouden met zijn Georgische advocaat en minstens het vonnis neerlegt dat naar verzoekers zeggen, en bevestiging ter terechtzitting, werd uitgesproken. Verzoeker toont niet aan dat zijn beweerdere gerechtelijke vervolging ook een vervolging is in vluchtelingenrechtelijke zin nu hij niet verder komt dan te stellen dat hij ten onrechte voor diefstal is vervolgd en dit zijn strafbepaling voor drugs heeft opgedreven tot vijf naar gevangenisstraf. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat verzoeker niet louter kan beweren dat hij onterecht is veroordeeld zonder dit enigszins te staven. De vaststelling dat hij jarenlang onder een valse identiteit leeft, tot op de terechtzitting andere asielmotieven aanbrengt en manifest niet geïnteresseerd is in de toekenning van internationale bescherming in België, ontdoen verzoekers huidige asielaanvraag van elke gegrondheid. Immers verzoeker heeft pas een asielaanvraag ingediend twee dagen voor de tweede poging tot repatriëring naar Georgië zou plaatsvinden en nadat hij reeds vijf maanden in België opgesloten zat. Verzoeker geeft zelf aan dat hij geen asiel wilde vragen in België en er op rekende dat de Belgische overheid genooddaakt zou zijn om hem na vier maanden hechtenis in vrijheid te stellen. Voorts stelt verzoeker tijdens het CGVS-gehoor *"Kijk wat mij interesseert is, ik wil graag terug naar Frankrijk. Ik vraag u niet een positieve beslissing te nemen in mijn AA (asielaanvraag) hier. Ik wil graag terug naar Frankrijk"* (CGVS-gehoor p. 13). Aldus toont verzoeker zowel door zijn handelwijze als door zijn verklaringen manifest aan dat zijn huidige asielaanvraag enkel is ingegeven om zijn verblijf in de Europese Unie te verlengen. Nergens kan blijken dat verzoeker niet naar Georgië kan terugkeren uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

3.6. Het eerste middel is ongegrond.

4. In een tweede middel haalt het verzoekschrift het “*non refoulement-beginsel*” aan. Artikel 33 van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Daarbij dient in rekening te worden gebracht dat de erkenning als vluchteling van declaratieve aard is. Echter, zoals onder punt 3. blijkt, is verzoekers asielrelaas ongegrond en wordt hij niet als vluchteling erkend. Dit artikel is dan ook niet op hem van toepassing.

4.1. Het tweede middel is ongegrond

5. Inzake het derde middel kan worden gesteld dat waar artikel 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet aldus nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Voorts kan worden gesteld dat indien verzoeker verwijst naar rechtspraak hij dit dienstig hoort toe te lichten wat niet het geval is.

5.1. Het derde middel is ongegrond

6. In een vierde middel voert verzoeker de “*SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL*” aan.

6.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval en wordt ook niet aangetoond.

6.2. Het vierde middel is ongegrond

7. Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoeker in een “*Eerste [en enig] middel*” de schending aan “*VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING*”.

7.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker beperkt zich tot “*bij een terugkeer zal hij onmiskenbaar worden vervolgd/opgesloten. De plaatselijke autoriteiten zullen hem geen bescherming bieden*”. Echter zoals hoger blijkt kan verzoeker naast een beweerde maar niet aangetoonde gerechtelijke vervolging omwille van een winkeldiefstal en het gebruik van drugs, niet aantonen vervolgd te zijn in Georgië in vluchtelingenrechtelijke zin. Enkel kan blijken dat verzoeker jarenlang onder een valse identiteit en met, zoals hij thans beweert, een vals asielrelaas behendig de immigratiewetgeving heeft omzeild en ook pas asiel aanvraag in België toen hij beseftte dat een nieuwe repatriëringspoging zou volgen. Geenszins kan blijken dat verzoeker voor zijn veiligheid of de integriteit van zijn persoon vreest in Georgië voor de in België ingeroepen feiten die hij deels opnieuw ter terechtzitting wijzigt. Noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

7.2. In zover verzoeker zich met de kort zinsnede *“voor verzoeker is de plaatselijke situatie in Georgië nog steeds gevaarlijk en van die aard dat hem het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden toegekend”* beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Dit is niet het geval.

7.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7.4. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK